Het grote doel van Christus' komst op aarde

Lezen: Jesaja 42:5-16

Tekst: Jesaja 42:8-10

Zingen:
Psalm 99: 8
Psalm 25: 6
Psalm 40: 2, 5
Psalm 89: 1
Psalm 56: 5

Geliefde gemeente, toen de Heere Jezus Christus in de stal van Bethlehem geboren was, heeft de Vader er zelf voor gezorgd dat het geboortebericht bij mensen terechtkwam. Jullie weten wel, jongens en meisjes, wie de eerste mensen zijn geweest op aarde die mochten horen dat de Heere Jezus in de stal van Bethlehem geboren was. Het waren de herders in de velden van Efratha. Het was nacht toen dat gebeurde. Opeens ging de hemel open en daalde een blinkende engel uit die hemel neer in die donkere velden van Efratha, met die heerlijke boodschap: *Christus is geboren, ja, u is heden geboren de Zaligmaker*. Wat moet dat toch een groot wonder voor die herders geweest zijn, wat een grote genade voor hen.

Maar gemeente, wij hebben altijd de neiging om ons te concentreren op die mensen daar in de velden van Efratha en dat het voor hen een blijde boodschap is geweest – en dat was het ook. Hebt u zich echter weleens afgevraagd wat dat voor de Vader zelf betekende? Wat het voor de Vader zelf betekende dat Hij Zijn Zoon naar de aarde zond, Die daar geboren werd in de stal van Bethlehem? Wist u dat de herders dat ook gehoord hebben, wat dat voor de Vader betekende? Want wat gebeurde er toen die ene engel daar stond en die blijde boodschap verteld had? Toen ging de hemel nog een keer open en kwamen er ontelbare engelen uit de hemel naar beneden. Die begonnen te zingen, zo schoon en zo mooi – ik had er wel bij willen zijn. En wat is het eerste waar de engelen van zongen? Nee, niet *in mensen een welbehagen*, dat is niet het eerste. Het eerste wat dat machtige hemelkoor zong was dit: *Ere zij God in de hoogste hemelen*.

Kijk, dat is God nu waard, gemeente, dat dat lied ook op aarde door mensen gezongen zou worden. De Heere heeft recht op Zijn eer vanwege die onuitsprekelijke grote Gave die Hij gegeven heeft in de zending van Zijn geliefde Zoon. Mag u die eer ook weleens op het oog hebben, gemeente? Hoe ligt het in uw hart, u die de Heere mag vrezen? Wat is dan heel concreet vandaag de vrucht dat u mocht zitten aan de tafel des Heeren? Is er ook iets in je ziel dat je niets liever wil – ik vraag niet of je het kunt, maar dat je niets liever wil – om de Heere de eer te geven: *U al mijn liefde waardig schatten, Wij Gij mijn rechterhand wou vatten*?

We gaan in deze nabetrachting stilstaan bij het grote doel waarmee God de Vader Zijn Zoon gezonden heeft naar deze aarde: tot een Verbond des volks en een Licht der heidenen. Daarom schrijf ik ook boven de preek als thema: Het grote doel van Christus' komst op aarde. We staan stil bij drie dingen:

1. De eer van de Heere, want wij horen de Heere zeggen: *Ik ben de HEERE, dat is Mijn Naam; en Mijn eer zal Ik aan geen ander geven, nog Mijn lof de gesneden beelden*.

2. Het onderwijs door de Heere, want de Heere spreekt verder: *Zie, de voorgaande dingen zijn gekomen, en nieuwe dingen verkondig Ik; eer dat zij uitspruiten, doe Ik ulieden die horen*.
3. Het loflied voor de Heere: *Zingt de HEERE een nieuw lied, Zijn lof van het einde der aarde, gij, die ter zee vaart, en al wat daarin is, gij eilanden, en hun inwoners*.

1. De eer van de Heere

Nog steeds is God de Vader aan het woord in onze tekst, ook in de verzen 8 tot en met 10. Nadat wij vanmorgen hebben gehoord hoe Hij Zich richtte tot Zijn Zoon en wij getuigen mochten zijn hoe de Vader tot Zijn Zoon sprak met dat heerlijke adventswoord vanuit de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid, gaat de Heere na vers 7 verder spreken. Maar daar richt Hij Zich weer tot het volk. Als we dan een ogenblik letten op de heilshistorie achter onze tekst, dan moest Jesaja deze woorden schrijven voor het volk dat straks in de ballingschap terecht zal komen. Als ze daar dan straks zitten, gaat dit woord waarde krijgen. Dan zullen ze de kracht van dit woord gaan ervaren. Maar eerst zullen ze inderdaad in de ballingschap terechtkomen.

Waarom moest het volk nu in de ballingschap terechtkomen, gemeente? Dat was vanwege de zonde van het volk. De schuld lag niet bij God, maar de schuld lag bij het verbondsvolk Israël. Zij hadden tegen God gezondigd. Ja, wat is dat eigenlijk? Misschien loop je daar ook al mee te tobben: wat is nou zonde? Wat is nou zondekennis en hoe diep gaat die zondekennis? Het woordje 'zonde' is een heel breed woord, maar hoe onderscheiden de kennis van de zonde ook onder Gods kinderen kan zijn, één ding gaan Gods kinderen begrijpen. Allen die wederom geboren worden, gaan iets van dat woordje 'zonde' begrijpen. Dan kom ik bij de meest diepe betekenis van het woordje 'zonde' zoals we dat in de Bijbel tegenkomen. Weet u wat dat is? Het missen van het doel. En wat wordt daarmee bedoeld? Het doel waarmee de Heere de mens geschapen heeft. En wat was dat doel? God verheerlijken. Dat is het. Met een gewillig, liefdevol hart God eren, vrezen, dienen, loven en prijzen. Dat was het hoge doel waarmee de Heere de mens geschapen heeft. Daarom kon die mens in het Paradijs met recht de naam Juda dragen, want Juda betekent: Godlover.

Maar waar zijn de God-lovers in deze wereld gebleven? Waar zijn de God-lovers in Rotterdam-Kralingen gebleven? O, als we kijken wie de mens van nature geworden is, ja, dan zijn wij geen God-lovers meer, maar dan zijn wij eerrovers van God geworden. Dat is een ontzaglijke werkelijkheid, dat is een scherpe boodschap, gemeente, zeker als we toch wel een klein beetje menen dat we God wel eren en dat we met onze lippen natuurlijk wel zeggen dat God verheerlijkt moet worden. Hoe ligt het in ons hart? Zijn wij God-lovers of zijn we eerrovers van God?

Ik moest zo denken aan een geboortebericht uit het Oude Testament. Toen de vrouw van de priester Pinehas in verwachting raakte en de tijd aanbrak dat zij een kind ter wereld zou brengen, was er iets heel ergs gebeurd onder de Israëlieten. Zij moesten strijden tegen de Filistijnen. En wat hebben de Israëlieten gedaan? Die hebben nota bene het heiligste voorwerp uit de tabernakel, uit het Heilige der Heiligen, weggenomen en ze hebben dat meegenomen op het slagveld. Toen de vrouw van Pinehas dat hoorde – waarvan ik geloof dat zij een kind des Heeren was – begon zij te baren. En toen het jongetje geboren was, zegt ze: ik weet een naam voor dat jongetje. En onder tranen zal ze het gezegd hebben: dit jongetje moet je Ikabod noemen. Weet u wat dat betekent? *De eer van de HEERE is weg*.

En zo worden wij geboren, zo zijn wij van nature. En zulke eerrovers zitten hier ook nog. Dat zijn namelijk de onbekeerden. Die hebben dat nieuwe leven nog niet, dat nieuwe leven dat in beginsel God weer gaat eren. Nu zijn we samengekomen in een uur van nabetrachting en hebben aan het

begin van deze dienst gezongen: *Geeft dan eeuwig eer, onze God en Heere*. Gemeente, luister eens, ik daag u een ogenblik voor het Aangezicht van God, kinderen, jongeren en ouderen: hoe heb je het gezongen? Hoe klonk uw stem aan het begin van deze dienst in de oren van de Heere in de hemel toen u misschien uit volle borst zong: *Geeft dan eeuwig eer aan onze God en Heere*? Hoe heeft God dat bij u en jou beluisterd? Hoe heeft Hij dat bij u en bij jou, onbekeerden in ons midden, beluisterd? Voel je de spanning wel? Gezongen: *Geeft dan eeuwig eer*, maar je doet het niet. Dus heb je gelogen. O, dan maar niet zingen? Jawel, zingen, want Hij komt het toe, die eer. Maar ik hoop dat je in de engte daarmee komt, in de onmogelijkheid. Want de Heere blijft het u en jou vragen: *Ben Ik een Vader, waar is Mijn eer? Ben Ik een Heere, waar is Mijn vreze?*

Zeker vanwege het grote doel waarmee de Heere de mens geschapen heeft, mag Hij dit blijven eisen van alle mensenkinderen: om God te loven en te prijzen en te eren tot in de eeuwigheid. Alleen daarom al, omdat Hij die grote Schepper van alle dingen is, heeft Hij recht op Zijn eer. Al kunnen we dat niet meer, nochtans heeft Hij er recht op. Maar er komt iets bij, gemeente. Want God, Die van eeuwigheid wist dat de mens zo diep zou vallen in de zonde, Die wist dat Hij de mens als God-lover kwijt zou raken, Die van eeuwigheid wel wist dat de mens de eerrover van God zou worden, heeft toen al een weg uitgedacht waarin een eerrover van God toch weer een God-lover kan worden. En is dat geen wonder voor een mensenkind dat ontdekt heeft dat hij inderdaad geen God-lover meer is en dat horen mag dat er Eén gekomen is Die werkelijk de eer van God bedoeld heeft en Zijn Vader volmaakt verheerlijkt heeft, namelijk de Heere Jezus Christus, Die in het eerste vers is aangewezen: *Zie, zie Mijn Knecht, Die Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelke Mijn ziel een welbehagen heeft*.

O gemeente, nu heeft God, Die zo van Zijn eer beroofd is, Zijn lieve Zoon gezonden, opdat God toch weer, op grond van Zijn offer, God-lovers zal krijgen. En daarvoor moest Jezus Christus naar de aarde komen om alle ongerechtigheden weg te dragen. Daarom heeft God de Vader Hem verbrijzeld, gemeente. En in dat licht gaat de Heere in onze tekst spreken. We overdenken dat in een uur van nabetrachting: *Ik, de HEERE*, met allemaal hoofdletters, die trouwe Verbonds-Jehova, Die het gezegd heeft: *Ik zal zijn Die Ik zijn zal, dat is Mijn Naam*. *Ik zal Mijn eer aan geen ander geven*. Ik ben de Heere Die er alles, alles aan gedaan heeft, opdat een eerrover weer een God-lover zou kunnen worden. Dat openbaart Mijn Naam: *Ik ben de HEERE, Jehova,* Jahweh, dat is Mijn Naam.

O gemeente, hoe is het toch mogelijk om een eerrover te blijven, vanwege de eer die Hem toekomt? O, hoe is het toch mogelijk, o bekeerde zondaar, hoe durf je nog langer voort te gaan als een eerrover van God? Want God heeft ook recht op uw en jouw leven. Hij komt hier, in een uur van nabetrachting, om Zijn eer. Dat is Zijn recht, dat is Zijn liefdesrecht. En hoe duidelijk heeft Hij dat in Zijn liefdeswet geopenbaard: *Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb*. *Gij zult geen andere goden voor Mijn Aangezicht hebben*. Wat betekent dat nu? Laten we eens luisteren naar de Catechismus: *Dat ik den enigen waren God recht lere kennen, Hem alleen vertrouwen, in alle ootmoedigheid en lijdzaamheid mij Hem alleen onderwerpen, van Hem alle goeds verwachten, Hem van ganser harte liefhebben, vrezen en eren*.

Zie het wel, dat de Heere recht heeft op Zijn eer. God de Vader, Die in het eerste vers van Jesaja 42 alle aandacht op eiste voor Zijn Zoon en Hem als het ware aanwijst: *Zie, Mijn Knecht*, eist nu in het achtste vers alle aandacht voor Hemzelf op: *Ik, de HEERE, dat is Mijn Naam; en Mijn eer zal Ik aan geen ander geven, noch Mijn lof de gesneden beelden*. Nee, de eer van God komt werkelijk niemand anders toe dan aan God alleen. Trouwens, die eer komt niet alleen God de Vader toe, maar ook God de Zoon en God de Heilige Geest: *Ere zij aan God de Vader, ere zij aan God de Zoon, eer de Heilige Geest, de Trooster, de Drie-Enige in Zijn troon*. Want heel dat werk van zalig worden

van een zondaar is toch het werk van een Drie-Enige God. En hoorbaar en zichtbaar is dat deze morgen in ons midden gepredikt.

Kom, u die de Heere mag vrezen, u die de Heere mag liefhebben, hoe ligt het in je hart? Vindt het vanmiddag weerklank in je hart? Mag je nu de Heere bijvallen, Die zegt: *Ik ben de HEERE, die trouwe Verbonds-Jehova, en Ik zal Mijn eer aan geen ander geven*? Mag dat nu de vrucht zijn van het Heilig Avondmaal van vanmorgen? Hoe staat het, kinderen van God in ons midden, met de eer van God? O, het is zo'n zegen als je vanmorgen aan de tafel des Heeren mocht zitten tot versterking van dat dikwijls aangevochten geloofsleven, dat er vanmorgen werkelijk een gelovig zien mocht zijn door de tekenen heen op de Heere Jezus Christus: dat zien op Zijn wonden, dat zien op Zijn bloed, dat zien op Zijn lijden, dat zien op dat verbond dat Hij bezegeld heeft aan het kruis op Golgotha, toen Hij het uitriep: *Het is volbracht*.

O, als je daar toch iets van hebt mogen zien, hoe dierbaar Jezus aan het Verbondsvolk geschonken is en alles gedaan heeft om een zondaar met God te verzoenen, dan kan het toch niet anders of er ligt iets op de bodem van je hart: *Loof den HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heilige Naam. Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden*. En waarom dan? Waarom zo'n danklied aangestoken door Gods Geest in de ziel van een kind des Heeren? Vanwege dat wonder: *Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest, Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden*. Ja, en die Heere zal ook zelf zorgen voor Zijn eer. Looft Hem, *Die u vergunt uw zielsverlangen, en het goede tot verzadiging doet ontvangen*.

Maar hoe dan? Hoe zal dat dan toch wezen? Hoe zal de Heere toch door mij, zondaar in mijzelf, aan Zijn eer komen? Ja, dan moet je bij Hem zijn Die altijd de eer en de heerlijkheid van Zijn Vader op het oog gehad heeft, en dat is Christus. O, dat het zitten aan Zijn tafel dan weer mag leiden tot het zitten aan Zijn voeten, om daar onderwezen te mogen worden, steeds meer en steeds weer in de heilgeheimen van Zijn Woord, om steeds meer en meer kennis te mogen krijgen van de verlossing, maar ook van Hem als Verlosser, tot vergeving der zonden. Ja, om ook aan Zijn voeten meer en meer onderwijs te ontvangen hoe ik God de eer kan geven voor de weldaden die Hij mij, arme zondaar, geschonken heeft. Aan de voeten van Jezus wordt het geleerd: *Loof den HEERE, mijn ziel*.

2. Het onderwijs door de Heere

We gaan naar onze tweede gedachte: het onderwijs door de Heere. De Heere gaat verder spreken in vers 9: *Zie, de voorgaande dingen zijn gekomen, en nieuwe dingen verkondig Ik; eer dat zij uitspruiten, doe Ik ulieden die horen*.

Het moet wel heel belangrijk zijn wat God de Vader in vers 9 ons laat horen, gemeente, want opnieuw horen wij dat veelbetekenende woordje: *Zie*. In vers 1 klonk het al: *Zie, Mijn Knecht*, en hier begint de Heere in vers 9 weer te spreken: *Zie*. Dus de Heere gaat weer iets zeggen wat alle aandacht moet krijgen. De Heere gaat iets zeggen wat niemand mag ontgaan, ook u niet, ook jij niet, ook ik niet. In dat woordje *Zie* hoor ik weer die indringende aansporing om naar Hem te luisteren Die spreekt, maar dan zo te luisteren dat je werkzaam wordt met het Woord wat Hij tot je spreekt. Dat woordje *Zie* wil ook zeggen: Ik ga je nu wat verkondigen, en wat Ik je ga verkondigen, zal ook zeker gebeuren.

Nu, wat wil de Heere dan laten horen? Nu, twee dingen: Hij spreekt over voorgaande dingen en Hij spreekt over nieuwe dingen. Eerst even: voorgaande dingen. Wat bedoelt de Heere daarmee? Nou, heel eenvoudig: alle woorden, alle daden die de Heere gedaan heeft vanaf het moment dat

Hij de hemel en de aarde geschapen heeft tot het moment dat Jesaja deze woorden opschrijft. Nou, dat is natuurlijk heel veel. En toch, als we de context van de profetieën van Jesaja goed bekijken, dan moeten we aan iets heel speciaals denken als het gaat om de voorgaande dingen die dus al gebeurd zijn. Wat dan? Een heel belangrijk werk van God in de heilsgeschiedenis, namelijk de verlossing van het volk Israël uit Egypte. We komen dat regelmatig tegen in de profetieën, dat er teruggekeken en teruggedacht wordt aan dat machtige wonder hoe de Heere met een krachtige hand dat volk uit Egypte heeft verlost.

De Heere had tegen Abram al gezegd, toen moest het zelfs nog gebeuren: *Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn in een land, dat het hunne niet is* – dat is Egypte – *maar de HEERE zal de Egyptenaren richten. En zij zullen daarna uit Egypte trekken met een grote have*. In een grote menigte zullen ze inderdaad verlost worden uit Egypte. En is het niet gebeurd? Ja toch. De Heere doet altijd wat Hij belooft. Als Hij zegt dat Hij Israël zal verlossen uit Egypte, dan doet Hij dat ook. Daarom kon de dichter van Psalm 105 ook zingen: *God deed Zijn volk met wisse treden, Daar niemand struikelde in zijn schreden, Met zilver en met goud belaan, Blijmoedig uit Egypte gaan*.

Het is echt gebeurd. En de Heere zegt het ook: *De voorgaande dingen zijn gekomen. Ik zal nooit herroepen wat Ik eenmaal heb gesproken; wat uit Mijn lippen ging blijft vast en onverbroken*. En waarom wijst de Heere dan hier in Jesaja Zijn volk daarop? Nou, gemeente, het volk zit weer gevangen, althans dat gaat gebeuren. Het volk zal straks weer in een vreemd land zijn. Nee, niet Egypte, maar Babel. Het volk zal in de ballingschap terechtkomen. Maar wat gaat de Heere dan doen? Op Zijn tijd, na 70 jaar ballingschap, zal Hij dat volk opnieuw gaan verlossen. Kijk, dat zijn de nieuwe dingen die de Heere aan dat bondsvolk Israël laat horen: nieuwe beloften over een nieuwe verlossing, die op Gods tijd zeker zal gebeuren.

Toen het volk eenmaal in de ballingschap was en deze profetie mee mocht gaan de ballingschap in, zullen deze beloften niet tot troost geweest zijn? Juist voor degenen die daar in de gevangenis kwijnen, zal het geen hoop en verwachting gegeven hebben voor die ballingen, voor dat overblijfsel dat uitzag naar de verlossing en dat gedurig bad: *Voer mij uit mijn gevangenis, Tot roem Uw Naams, Die heerlijk is*? Alleen toen ze in de ballingschap waren en zij die beloften van Jesaja mochten lezen, juist toen ze daar zaten en zij de beloften mochten geloven, hebben ze wel ervaren: de belofte is de vervulling nog niet. En vandaar dat de Heere hier spreekt over nieuwe dingen die Hij inderdaad verkondigt voordat ze zullen uitspruiten. Zo gaat de belofte altijd aan de vervulling vooraf.

Maar wat gebeurt er als de Heere met Zijn beloften komt in het leven van een mensenkind dat uitziet naar de vervulling ervan, dat uitziet naar de verlossing? Dat zal werkzaamheden geven, dat zal gebedsworstelingen geven, en dat zal de Heere doen. En er zal ook op Zijn tijd de vervulling van de beloften werken. Nu gaan we in het licht van nabetrachting dit eens wat concreet toepassen: de voorgaande dingen en de nieuwe dingen. Maar als we dat doen, moeten we dat wel op een onderscheidende wijze doen, want ook vanmorgen waren er weer velen die niet aan de tafel konden komen. Opnieuw ga ik die vraag aan uw hart leggen, bij allen die afgebleven zijn: hoe komt dat nu? Wat is de diepgang geweest van je belijdenis destijds? Was dat slechts uitwendig? Is dat tot schuld geworden?

O ja, ik weet het wel: wie geen geestelijk leven kent, wie geen betrekking op Christus kent, die moest wel afblijven. Maar dat is verschrikkelijk. Denk niet dat je daarmee wat beter bent dan een ander, want er kan een groot gevaar op de loer liggen, juist in de rechtse gereformeerde gezindte, iets dat in je hart leeft: ik heb er maar beter aan gedaan om af te blijven dan om aan te gaan. Ja, maar moet je dan zomaar aan tafel komen? Nee, dat bedoel ik ook niet. Je hebt wel een goddelijk

recht nodig. Maar afblijven is een zonde, echt waar. Want een onbekeerde zondaar komt daarmee openbaar. Dan belijd je, openlijk, met je blijven zitten: ik ben onbekeerd, ik ben onverzoend, ik heb Jezus niet nodig tot verlossing van mijn ziel. Ja, ik ben heel scherp, ik weet het, maar wat is het anders dan, onbekeerde zondaar? Hoe ga je het anders uitleggen?

Iedereen heeft vanmorgen de belijdenis afgelegd, toen je bleef zitten, of toen je kwam. En als je nu werkelijk geen geestelijk leven hebt, heb je vanmorgen openlijk beleden: ik ben onbekeerd, ik heb geen behoefte aan Christus. En dat is een scherpe ontdekking in de nabetrachting, zeker voor een godsdienstig mens waar het aan de buitenkant allemaal zo prachtig lijkt. Je hebt vanmorgen met je zitten blijven gezegd: ik ben niet met God verzoend, ik ken geen geestelijk leven, ik ben dood in de zonde en de misdaden. En dat mag niet. God eist uw hart, God eist een gehoorzaam hart. Niemand van ons, kinderen, jongeren en ouderen, heeft ook maar het recht om een seconde onbekeerd te zijn. En ik hoop dat je wakker wordt geschud, dat je onrustig wordt, want we reizen toch naar de eeuwigheid, lieve gemeente. Je toestand is zo verschrikkelijk, zo God-onterend. Aankomen kon niet, afblijven is zonde, want je zegt: ik ben onbekeerd. Wat blijft er dan nog van je over, onbekeerde zondaar, zondares? Schuld. Je zit hier als een grote zondaar, als een vloekwaardige schuldenaar, meer niet. En dat moet ik van Gods wege prediken.

Denk dan eens aan voorgaande dingen, want dat heeft ook een boodschap voor u, onbekeerde zondaar. Kijk dan eens in de Schriften, hoe de Heere in de Bijbel zo duidelijk bewezen heeft dat Hij geen lust heeft in de dood van een goddeloze, maar daarin dat Hij lust heeft dat een zondaar zich bekeert en leeft. Ga Gods kinderen maar na in de Schriften - de voorgaande dingen - die tot bekering gekomen zijn. Leg daarnaast maar eens je voorgeslacht, waarin je kinderen Gods mag bespeuren die tot bekering gekomen zijn, voorgaande dingen die plaatsgevonden hebben. Kijk maar eens om je heen in het midden van de gemeente. Daar zijn kinderen van God die reeds tot bekering gekomen zijn. Dat zijn voorgaande dingen waarmee je in aanraking gekomen bent.

En wat is dan het nieuwe wat je ook deze middag mag horen? Dat God je stenen hart wil wegnemen en dat die beloften nog steeds in de Schriften staan, en dat Hij nog steeds geen lust heeft in je dood, maar dat je bekeerd wordt. O, laat je toch met God verzoenen. Hoor de nieuwe dingen. O, dat je ze werkelijk zou horen met een geopend hart, dat de Heere het vandaag onder de prediking doet laten gebeuren in je leven: *Zoek den HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechtige man zijn gedachten, en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich over hem ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldig*.

Weet je wie er ook in ons midden zijn? Mensen die het heel moeilijk hebben vandaag. Ze zouden er wel willen zitten, maar ze konden niet. Ze hadden geen geloof, ze hadden geen vrijmoedigheid. Een ander is vreselijk aangevochten door de duivel. En misschien konden ze het met de voorgaande dingen in het persoonlijk leven niet meer doen, dat ze toch niet kunnen ontkennen dat de Heere een goed werk in hun ziel begonnen is, dat de Heere weleens gesproken heeft, juist toen je het zo benauwd had, toen je zo'n last van je zonde en je plagen had, of dat je in de nood liep omdat je de Heere miste. En Hij is gekomen met Zijn Woord, maar de kracht van dat Woord was er niet. U hebt misschien heel de week zo geworsteld en gesmeekt en geroepen. Er zijn andere tijden in je leven zijn geweest, en toch blijven zitten. Misschien zijn er wel deze middag die met een innerlijke smart in Gods huis zitten en bij vernieuwing moeten ondervinden: ik heb Hem verloochend, ik heb Hem verloochend.

Dat ze toch niet kunnen zeggen dat Christus totaal vreemd voor hen is, en dat er toch lichtstralen van Christus in hun leven gekomen zijn, en dan toch niet gekomen. O, wat kan dat een smart

geven. Misschien is de duisternis nog wel sterker als in de afgelopen week. Weet je wat je nodig hebt? Dat je terugkijkt op de voorgaande dingen, die je niet weggooien mag, maar dat je ook uitziet naar nieuwe dingen, dat de Heere het onderwijs wat Hij gegeven heeft, gaat verdiepen, en dat je misschien nog meer ontdekt moet worden aan je zonde, of dat Christus nog heerlijker voor je gaat worden. Ja, dat je de Heere Jezus nodig leert krijgen als een Borg Die de schuld betaald heeft. O, dan mag ik Hem deze middag aanwijzen met Johannes de Doper, arme zondaar in ons midden, die voortleeft in de duisternissen: *Zie, zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt*.

O, dat er iets mag gebeuren zoals bij Johannes en Andreas, die die boodschap mochten horen: *Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld heeft weggedragen*. Toen konden ze niet meer bij Johannes de Doper blijven, maar ze werden getrokken tot Christus en zijn aan Zijn voeten terechtgekomen om nieuwe dingen te leren. En dan moest heel veel nog uitspruiten in het leven van deze discipelen. Toch heeft dat onderwijs aan Jezus' voeten mogen leiden tot de heerlijke belijdenis: *Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods*.

Nu heb ik nog een woord voor de Avondmaalgangers. Hoe heb je vanochtend aan de tafel gezeten toen Christus aan die tafel was? Ik heb het ervaren, u ook, hoe Hij dat brood aanreikte, hoe Hij met die beker met rode wijn kwam. En als het goed is, kennen de ware Avondmaalgangers iets van de voorgaande dingen. Zij weten hoe de Heere in hun leven gekomen is. Zij weten van het onderwijs dat Hij toepaste aan hun hart. Zij weten van de liefdesbetrekking die er op Christus gekomen is. Zij weten van de genade die uit de volheid van Christus geschonken is. Zij weten ook hoe de Heere juist in de weg van een bloedstorting in het verbond wilde treden met zo'n slecht mensenkind. En wat een zegen als je zo aan de tafel hebt mogen zitten en dat de voorgaande dingen levendig werden in je hart.

Maar hoe moet het nu verder, kind van God, nu je weer van die tafel moest opstaan, nu je het leven in moet met alle dingen van elke dag? Weet je wat een zegen is? Als je weliswaar met de buit van het Avondmaal weg zou mogen gaan, maar dat je toch totaal afhankelijk blijft van de Heere om nu in je leven niet verder te kunnen komen dan als een leerling van Christus. Want Gods kinderen raken nooit uitgeleerd. Al kunnen ze heel veel vertellen over de voorgaande dingen die er geweest zijn, er is altijd weer iets nieuws te leren aan de voeten van Christus. Dat het meest geoefende kind van God zou moeten zeggen: wat weet ik eigenlijk nog weinig. O, laat dan ook voor u, kinderen des Heeren, het zitten aan de tafel inderdaad weer mogen leiden tot het zitten aan Zijn voeten, om ook in de weg van de heiliging – en dat is ook een aspect wat in de dankzegging op het Avondmaal aan de orde moet komen – je met Paulus aan de voeten van Christus neer te zetten, om met Paulus aan Zijn voeten te mogen leren: *Ja gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen, en in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is* – dat kan helemaal niet meer – *maar de rechtvaardigheid, door het geloof in die gekruisigde Christus, Die Zijn bloed gestort heeft, Die het uitgeroepen heeft: Het is volbracht*.

Om nu op te mogen staan in de kracht van Zijn opstanding, ja, om Hem in die kracht van die opstanding te mogen leren kennen, maar ook om gemeenschap te hebben aan Zijn lijden. En zolang je op aarde bent, moet je blijven sterven aan je zonde. En terwijl je sterft aan de zonde – je kunt het er misschien niet voor houden – wordt God verheerlijkt. En zo word je voorbereid op het hemelleven. Dan word je voorbereid om straks in de hemel, aan de oever van de glazen zee, het lied van Mozes en het Lam te zingen. Dat is het nieuwe lied. *Dan zingen zij in God verblijd, Aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen; Want groot is 's Heeren heerlijkheid, Zijn majesteit ten top gestegen*.

En daarom moet je elke keer weer nieuwe dingen leren om voorbereid te worden, om straks in dat hemelse koor mee te kunnen zingen. Ja, dan is het nodig dat je hier, bij het leren van die nieuwe dingen, elke keer weer opnieuw ook zangles krijgt. En dat brengt ons nu bij onze laatste gedachte.

3. Het loflied voor de Heere

Als we het daar even over hebben, gemeente, over dat hemelse koor waar de Bijbel van spreekt, dan moet dat toch wel een heel groot koor zijn, denkt u niet? De zangers aan de glazen zee, de kleinen met de groten, overal komen ze vandaan: uit alle volkeren, uit alle windrichtingen, van het einde der aarde, zelfs van de kleine eilandjes in de grote zeeën, overal komen ze vandaan. En die mensen die straks gaan meezingen in dat grote koor, die krijgen hier op aarde zangles. En weet je wie de dirigent is van dat koor, waar die mensen hier op aarde al op komen? Dat is de Heilige Geest.

En wat voor liederen gaan ze leren zingen ter voorbereiding op dat grote, eeuwige eindconcert? Ze gaan klaagliederen zingen, ja zeker, vanwege de zonde voor God. En die klaagliederen gaan gepaard met smeekliederen, omdat ze in de Schriften en in de prediking ontdekt hebben dat er genade bij God is in Christus. En als ze die genade ontvangen hebben, dan gaan de smeekliederen over in lofzangen, lofzangen waarin de eer van God wordt bezongen. Nee, die gezangen worden niet pas boven gezongen, maar de Heere gaat Zijn kerk op aarde al lofzangen leren. Wanneer dan? Dat kunnen we uit onze tekst opmaken, want als de Heere in onze tekst zegt: *Zingt de HEERE een nieuw lied*, dan is dat heel nauw verbonden met de nieuwe dingen die Hij liet horen. Dus als de Heere weer iets nieuws geeft in het geestelijke leven, dan wordt er in de ziel weer een nieuw lied geboren vanwege dat nieuwe dat je van de Heere ontvangen hebt.

Laat ik het met een Bijbels voorbeeld tenslotte duidelijk maken. Wij denken in deze adventstijd altijd aan gebeurtenissen rondom de geboorte van de Heere Jezus Christus, en terecht. Een van de bekende figuren uit de adventstijd – ik heb zijn naam vanmorgen ook al genoemd in het gebed – is de oude Zacharias. Het viel natuurlijk niet mee voor die man toen hij negen maanden niets kon zeggen vanwege zijn ongeloof. Als je goed naar de grondtekst gaat kijken, dan kunnen we zelfs opmaken dat hij niet alleen stom was, dat hij niet alleen niet kon spreken, maar dat hij ook niet kon horen. Negen maanden. Wat zal die man verdrietig geweest zijn, denkt u niet? Wat zal hij in zijn hart gehuild hebben vanwege zijn ongeloof? Hij kon in die tijd niet anders dan klaagliederen in zijn hart voort te brengen. En hij is getuige geweest toen Maria binnenkwam. Niets kon hij horen, niets kon hij zeggen, maar hij heeft het gezien. Het gezicht van Maria straalde. Hij heeft het gezicht van zijn eigen vrouw gezien toen die twee vrouwen elkaar ontmoetten vanwege de komst van Christus. En dan stond hij op afstand: twee gelukkige vrouwen die konden roemen in de Heere, en daar zat hij in het duister, in het donker. Toen kon hij geen loflied meer zingen.

Totdat zijn zoon werd geboren: Johannes, *God is genadig*. Toen werd zijn mond geopend, toen werden zijn oren geopend, en begon Zacharias een nieuw lied te zingen, een loflied voor de Heere. En wat blijkt dan? In die negen maanden, terwijl het niet makkelijk was voor zichzelf, heeft hij toch nieuwe dingen mogen leren. Ja, de moeilijkste tijden in het leven kunnen soms de meest rijke tijden in het geestelijke leven zijn. Nee, in die negen maanden kon hij niet spreken, maar nu hij weer kan spreken, geeft de Heere een nieuw lied. Toen kwam er uit zijn mond wat de Heere in zijn hart aan nieuw onderwijs gegeven heeft: *Lof zij de God van Israël, De HEERE, Die aan Zijn erfvolk dacht, En door Zijn liefderijk bestel verlossing heeft teweeggebracht. Ja, God had hen tot hun troost gemeld hoe Zijn genade hen redden zou, tot kennis van de zaligheid in hun schuldvergifffenis*.

Daar heeft die oude Zacharias van mogen zingen: *Die met ons lot bewogen, om ons van zonde en ongeval te ontslaan: een Ster in Jakob op doet gaan, de Zon des heils doet aan de kimmen staan*. Dat was een loflied, dat was een nieuw lied, geboren in de ziel van Zacharias. En nu mag hij het volmaakt zingen aan de glazen zee, samen met Elisabeth, samen met Johannes en allen die al thuis zijn.

Zou je mee kunnen zingen? De grondtonen van het hemelse lied hierboven worden hier op aarde al geleerd: *Zingt de HEERE een nieuw lied*. Ja, de wereld zingt ook. En het meeste wat in de wereld aan zang te horen is, dat zijn de grondtonen uit de hel. En wat wil Satan graag? Dat de mens op aarde, dat jongeren op aarde, zijn liederen zingen. Ook de duivel komt met zijn woord en hij zegt: zing de duivel een nieuw lied, over moord en over seks en over drank en verdovende middelen en wapens en demonen en duistere machten. Doe er niet aan mee, alsjeblieft niet! Kijk niet naar die clips van de duivel, maar hoor wat de Heere zegt: *Zingt de HEERE een nieuw lied*.

Ja, in deze wereld klinken ook liederen waarin de Naam van de Heere wel te horen is, maar dat zijn dikwijls ook oppervlakkige liederen van het oppervlakkige christendom, van die goedkope liedjes over Jezus, die eenzijdige liedjes over de liefde van God, van die remonstrantse liedjes waarin door klinkt dat de mens zelf nog wel iets voor de Heere kan betekenen, of die bedrieglijke liedjes waarin je hoort dat alle mensen als schaapjes van de Goede Herder zijn. Weet je waar die liedjes vandaan komen? Ik ben dat ze niet Bijbels zijn, dat dat liedjes zijn die de duivel dicht als een engel des lichts. Nee, dat is niet wat de Heere hier bedoelt: *Zingt de HEERE een nieuw lied*.

Wat dan wel? Het is het lied van de verlossing, de verlossing uit doodsnood, zoals David bijvoorbeeld zong in Psalm 40: *Ik heb den HEERE lang verwacht, En Hij heeft Zich tot mij geneigd, En mijn geroep gehoord. Hij heeft met ui een ruisende kuil, uit modderig slijk, opgevoerd, En heeft mijn voeten op een steenrots gesteld, Hij heeft mijn gangen vastgemaakt. En Hij heeft een nieuw lied in mijn mond gegeven, Een lofzang Gode.* En wie dat lied kent, gemeente, die is al een zanger geworden van dat hemelse koor. En die zal straks, op Gods tijd, een plaatsje krijgen aan de glazen zee. En daar zal een lied klinken, zo schoon, zo mooi. Ja, jongens en meisjes, nog mooier en nog schoner dan de engelen hebben gezongen in de velden van Efratha.

Ja, maar zegt een jongen of meisje: kan dat? Dat was toch al zo mooi, dat was toch al zo hemels? Ja zeker, dat was ook schoon, dat was ook mooi. Dat klonk, met niet één dissonant, toen ze het uitzongen: *Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen een welbehagen*. En toch, en toch zullen de zangers aan de glazen zee dit lied nog mooier, nog dieper zingen dan ooit de engelen hebben kunnen doen. Weet je waarom? De engelen waren geen zondaren. De engelen waren niet in de zonde gevallen. En daarom wisten de engelen niet wat het was om uit zo'n diepe verlorenheid verlost te kunnen worden en verlost te zijn door het bloed van Christus. Maar Gods kinderen kennen dat wel. En daarom zal hun lied nog dieper, nog rijker zijn als ze straks aan de oevers van de glazen zee het lied van Mozes en het Lam gaan zingen. Dan is het niet alleen: *Hoort, de engelen zingen de eer*, maar dan is het ook: *Hoort, Gods kinderen zingen de eer.*

En wat zingen ze dan? *Want Gij zijt geslacht, en Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, uit alle taal, uit alle volk en natie, en Gij hebt ons gemaakt voor God tot koningen en priesters, en wij zullen als koningen heersen op de aarde.*

Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen een welbehagen.

Amen.